

Jemen, 12 Oktober 2000

Vanuit de Golf van Oman koerste de eerste *strikeforce* van de Vijfde Vloot onder aanvoering van het vliegdekschip *USS Abraham Lincoln* de gitzwarte nacht van de Arabische Zee op. Vier met geleidewapens uitgeruste *destroyers* van de Arleigh-Burke klasse escorteerden de *Abraham Lincoln*. Al een paar minuten hield een van de *destroyers*, de *USS Cole*, haar snelheid in, veranderde eerst niet opvallend van koers, maar zwenkte nu duidelijk naar het westen weg, de Golf van Aden op.

Als een eenzame wolf die de roedel verliet.

Op het helikopterdek aan de achterzijde van het schip werd door een tiental technici drie Sikorsky Seahawk helikopters bewapend. ‘*This is not a drill,*’ galmden de orders. Benedende kregen drie Navy Seal commandoteams de laatste instructies.

Admiraal Gregory Towers keek nog één keer achterom vanuit de commandotoren van de *Abraham Lincoln*. Zijn hand reikte naar de microfoon. Het enige bericht dat de doodstille nacht doorkruiste was: ‘*Good luck, Jim. Safe hunt.*’

Kapitein Jim Cillimoore, *commanding officer* van de *USS Cole* had pas drie weken geleden het commando van de 172 meter metende en bijna 2 miljard dollar kostende, en daarmee de best bewapende *destroyer* van de Amerikaanse marine, toe- vertrouwd gekregen.

Met enige verbazing had Cillimoore het gecodeerde bericht die ochtend een paar keer gelezen waarna hij de admiraal om een toelichting had gevraagd. Die had alleen maar *confirmed* gezegd. Daarmee was de kous af. Om 20.00 uur ging voor de *USS Cole* de operatie Homeward Bound van start.

Cillimoore stond op de brug en keek hoe laat het was. Hij schonk nog eens koffie in. Nog twee uur. Hij had altijd al een pesthekel aan wachten gehad. Die uren dat je elk denkbaar scenario keer op keer met elkaar doornam om zeker te weten dat iedereen zijn rol kende. Dat je eindeloos je wapen, munitie en bepakking controleerde.

‘Zorg dat je een paar woorden Frans spreekt,’ had de admiraal lachend gezegd. ‘Het Pentagon wil het je al gelijk moeilijk maken.’ Dat laatste was bedoeld als grap, maar Jim wist wel beter. Makkelijke opdrachten bestonden niet in dit deel van de wereld. ‘Daarna vaar je door naar Aden. Bijtanken en een beleefdheidsbezoek. Op de terugweg sluit je weer bij ons aan met een overwinning op zak en een gelukkige familie op weg naar huis.’

Jim keek opnieuw achterom. Het was zover. De commando's liepen met volle bepakking in loopas over het achterdek op weg naar hun vervoer. Het aftellen was begonnen. Het boordpersoneel had zich teruggetrokken. Alleen de drie grondtechnici om het vertrek te leiden, stonden met de headset op en een dubbele vlag in ruststand voor de Seahawks. De piloten startten exact volgens het tijdstip van de briefing hun twee General Electric T-700 motoren. Tien seconden later draaiden de rotoren op volle snelheid. De eerste grondtechnicus telde knielend af. De Seahawk met het Alpha-team aan boord loste op in de nacht. Daarna volgde het Bravo-team en vervolgens het Charlie-team.

Jim tikte de eerste stuurman Joe Sullivan aan. ‘Wat zit het leven toch raar in elkaar. Wij gaan op beleefdheidsbezoek en duizend kilometer verderop woedt een burgeroorlog en zit een Belgische familie in doodsangst te wachten om geëvacueerd te worden.’

Joe Sullivan knikte. ‘Om 01.00 zijn we in Aden, *commander*.’
‘Mooi op tijd. Alles verloopt volgens plan.’

In lijnformatie vlogen de drie Seahawks laag over de Ethiopische Danakildepressie. Rakelings langs de zuidelijke sloppenwijken van Addis Abeba staken ze ter hoogte van het Soedanese Juba de Witte Nijl over om vervolgens naar het zuidwesten af te buigen, dieper Afrika in. De woestijn was eerder al overgegaan in rivierbos. Nu strekte zo ver het oog reikte een ondoordringbare tropische jungle zich uit.

De *commandmaster* luitenant Jimmy Chavez was een Mexicaanse Amerikaan. Twintig jaar geleden was hij als klein jongetje aan de hand van zijn moeder 's nachts tot zijn middel wadend de Rio Grande overgestoken. Met veel geluk en hulp van anderen waren hij en zijn moeder ontsnapt aan de grenspolitie. Hij dacht nog sporadisch aan dat moment terug.

Jimmy ademde zwaar in de microfoon van zijn headset.

‘We naderen de Congolese grens. Daarna nog tien minuten tot ons doel. Let op, ga geen onnodige gevechten aan. Burgers evacueren en we zijn weer weg.’

De andere twee teamleiders bevestigden de mededeling.

Tien minuten later herhaalde Jimmy Chavez met extra aandacht zijn eerdere mededeling. ‘We zijn vijandelijk gebied binnengegaan. Wees voorbereid.’ Als één man schoven in de drie Seahawks achttien commando's hun infrarood nachtzichtlenzen voor.

De piloot stak een hand op. Nauwelijks een seconde later zwenkte het toestel scherp omlaag. Hij stak vijf vingers op om af te tellen, balde vervolgens met dezelfde hand een vuist.

Jimmy wist wat dat betekende...